

Ἐλεύθερη πληροφόρηση

ΔΕΛΤΙΟ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ: Ὁ Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ
Ἀριθμός φύλλου 210-211 1-16 Αὐγούστου 2007

Ἀσυμμάζευτη ἔπαρση

ὅλῃς συγκατανεύσεις σέ διάλογο μέ τόν ἄθεο συνοδίτη σου, θά ἀντιμετωπίσεις, σκληρή καί ἀδιαπραγμάτευτη, τούτη τή μονόχωνη διακήρυξη: Ἡ πίστιν σιό Θεό εἶναι ὑποπροϊόν τῆς ἀμάθειας. Στίς μέρες μας, τήν καθέδρα, πού-σέ περιόδους σκοταδισμού-τή «σφειτεριζόταν»(!!!) καί τήν κάλυπτε ὁ Θεός, τήν κατάκτησε, μέ τήν προοδευτική γνώση του καί μέ τούς τίμιους, ἀπελευθερωτικούς του ἀγῶνες, ὁ ἀνυποχώρητος μαχητής τῆς ἱστορίας, ὁ ἄνθρωπος. Ἡ ἀνθρώπινη ὕπαρξη, γιά τόν αἰῶνα μας καί-ὅπως-ὅποτε-γιά τούς αἰῶνες πού ἔρχονται, διαφημίζεται ὡς ἡ πρώτη καί ὑπέρτατη ἀξία. Ὁ ἀπόλυτος κυρίαρχος τῶν χαρισμάτων του καί τῆς τύχης του. Ὁ μοναχικός δρομέας τῆς ἱστορίας, πού δέν ἔχει ἀνάγκη νά σκύψει τό κεφάλι στήν ὑπερούσια καί ὑπέρλογη παρουσία τοῦ Θεοῦ καί νά λειτουργήσει ὡς ἐκτελεστής τῶν θεϊκῶν Του προσταγμάτων.

Τήν ἐξτρεμιστική καί ἀνατρεπτική αὐτή φόρμουλα, τή συναντιᾶς «ἐν παντί καιρῷ καί τόπῳ». Προβάλλεται ὡς αἰτιολογία ἢ καί ὡς ἀπολογία, γιά τή φυγή ἀπό τήν οἰκογένεια τῆς Ἐκκλησίας. Δια-

σαλπίζεται, ως εὔρημα καὶ ἀπόκτημα τῆς νεότερης, φωτισμένης καὶ αὐτονομημένης ἐπιστημονικῆς ἔρευνας. Προπαγανδίζεται καὶ διαφημίζεται, ως τό καίριο, ὀντολογικό ὑπόστρωμα τῶν ἐλευθερωτικῶν ἀγώνων, πού στοχεύουν στήν ἀκύρωση τῶν ταμπού τοῦ παρελθόντος καὶ στήν καταξίωση τοῦ προσώπου, μέ τίς ἰδιαιτερότητες του καὶ τίς ἐπιλογές του, ὡς τοῦ μόνου, ἀδιαμφισβήτητου καὶ ἀνυπότακτου, χαρακτῆρα τοῦ ὀρίζοντα τῶν νέων ὁραμάτων καὶ συντάκτη τῶν ἄγραφων κεφαλαίων τοῦ πολιτισμοῦ.

Ηνεωτερικὴ αὐτὴ τάση, σέ πολλοὺς δημιουργεῖ εὐφορία. Γίνεται κίνητρο γιὰ ὀριοθέτηση τῆς ζωῆς στήν ἐγκόσμια-καὶ μόνο-κλίμακα. Στὴν πλοκὴ ὀνείρων καὶ στήν ἐπιλογὴ προγραμμάτων, πού στοχεύουν στήν ἐπίτευξη καὶ στὴ γεύση τῆς τρυφῆς καὶ σιὸν ἀποκλεισμό, ἀπὸ τὴν κατάσταση τῶν ὁραμάτων καὶ τῶν προσωπικῶν ἀθλημάτων, κάθε στοιχείου, πού θυσιάζει τὴν εὐμάρεια καὶ τὴν εὐτυχία σέ βωμὸ «ἀλλότριας θέλησης». Αὐτός ὁ προσανατολισμός τοὺς ξειτρελαίνει καὶ τοὺς γεμίζει. Ὡστόσο, σέ ἄλλους ἀνθρώπους, σέ κείνους, πού δέ μετροῦν τὴν ἀξία τῆς ὑπαρξης μέ τὸν πῆχη τῆς ἐγωστρέφειας καὶ τῆς στιγμιαίας ἡδονῆς, ἡ ἀπολυτοποίηση τοῦ «ἐγώ» καὶ ἡ καθήλωση τοῦ ἐνδιαφέροντος στὴ γεύση τῆς εὐμάρειας, γεννοῦν ἀμφισβήτηση καὶ ἀντίδραση. Ἡ ἀναρρίχηση τοῦ «πεπερασμένου» ἀνθρώπου σιὸ θρόνο τῆς θείας πανσοφίας καὶ τῆς θείας παντοδυναμίας, ἡ ὑπερύψωσή του «ἐπὶ πάντα λεγόμενον Θεόν ἢ σέβασμα, ὥστε αὐτόν εἰς τὸν ναόν τοῦ Θεοῦ ὡς Θεόν καθίσαι, ἀποδεικνύντα ἑαυτὸν ὅτι ἐστὶ Θεός»(Β' Θεσσ. β' 4), εἰσάγει σειρὰ τρομακτικῶν ἐρωτημάτων, πού δέ βρίσκουν τὴν ἀπάντησή τους καὶ τὴ θεραπεία τους στήν ἐπιπόλαιη καὶ φτηνὴ ἀθεϊστικὴ ἐπιχειρηματολογία.

Ηθεοποίηση τοῦ ἀνθρώπου-σύνδρομο ἀρρωστημένης ὑπερεκτίμησης τῶν ἐπιτευγμάτων τῶν νεωτερικῶν χρόνων-εἶναι ἓνα τάνυσμα, πού προκαλεῖ μέθη καὶ ἀπώλεια τῆς νηφάλιας νόησης. Βγάζει τὴν ὑπαρξη ἀπὸ τὰ μέτρα της. Καὶ τὴ σπρώχνει στήν ἀσυμμάζευτη καὶ ἀκυβέρνητη ἔπαρση. Ὁ ἄνθρωπος, ὁ μικρὸς καὶ «πεπερασμένος», ὁ θνητὸς καὶ πρόσκαιρος, ὑψώνει τό ἀνάστημά του καὶ νοσφίζεται δύναμη καὶ ἐξουσία, πού δέν τοῦ ἀνήκει. Ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα, τὰ ἀνοίγματα του, τὰ ὁράματά του καὶ ἡ πρακτικὴ

του κινούνται στη διάσταση της ανέλεγκτης ασυδοσίας. Δέν υπολογίζει τό Θεό. Ἀλλά δέν υπολογίζει καί τόν ἄλλο ἄνθρωπο. Ὁ Θεός, μέ μιά βίαιη κίνηση, ἀπωθεῖται στή λησμοσύνη. Καί ὁ ἄνθρωπος, αὐτός, πού μοχθεῖ πλάϊ, βυθισμένος στήν ψευδαίσθηση, ὅτι βιώνει, αὐτοτελῶς, τήν ὑπεροχική δύναμη καί τή θεϊκή μεγαλοπρέπεια, βαφτίζεται σέ ἀντίπαλο, σέ σφειτεριστή ἐξουσίας καί μεγαλείου, πού ἀνήκει σέ ἄλλο ὑποκείμενο.

Η ἀντιμαχία τῶν «ἀπελευθερωμένων»(;;) καί, πλασματικά, «θεοποιημένων» συντελεστῶν τῆς σύγχρονης πραγματικότητας, εἶναι γνωστή. Ἐχει σφραγίσει μέ πράξεις βίας τήν ἱστορική δέλτο καί ἔχει ποτίσει μέ αἵματα ὁλόκληρο τόν πλανήτη μας. Οἱ ἡγεμονίσκοι καί οἱ τυραννίσκοι, πού κρέμασαν στό σιῆθος τους τά ἐμβλήματα τῆς ἀπεριόριστης ἐξουσίας, πού δέ φοβήθηκαν τό Θεό καί δέ ντράπηκαν τό συνάνθρωπο (Λουκ. ιν' 2), κίνησαν τούς κρατικούς μηχανισμούς καί τά φονικά ὄργανα τῆς ἐξελιγμένης πολεμικῆς τέχνης, γιά νά πνίξουν τή λαχτάρα τῆς ἐλευθερίας, νά καθυποτάξουν τούς λαούς καί νά αὐτοανακηρυχθοῦν ἥρωες καί θεότιτες τῆς ἐποχῆς τους. Ἡ ασυδοσία, ἡ καταπάτηση τῆς χάριτος τῶν ἀνθρώπων δικαιωμάτων, ἡ γκετοποίηση τῶν προσώπων, ἡ καταδίκη στή φτώχεια καί στή βασανιστική στέρψη, ἡ γενικευμένη τρομοκρατία, εἶναι τά σκοτεινά καί τραγικά φαινόμενα, πού τά ἔζησαν οἱ παρωχημένες ἐποχές, καί πού τά ζεῖ, σέ πολλαπλάσια φόρτιση ὁ «δῆθεν» προοδευτικός αἰώνας μας.

Κάποιοι-καί δέν εἶναι λίγοι-στρατεύονται στόν ἀγώνα, νά πολεμήσουν τά δικτατορικά καθεστώτα, νά ἐξαλείψουν τή μάλιστα τῆς ἐκμετάλλευσης, νά σφουγγίσουν τά δάκρυα, νά ἀναστηλώσουν τήν ἀξιοπρέπεια, νά ἀποκαταστήσουν τήν ἰσοτιμία καί τήν ἰσότητα, νά μεταποιήσουν τίς ὁρδές τῶν ἐξαγριωμένων-ἐγγονῶν τῶν πιθήκων ἢ θεοποιημένων εἰδώλων τῆς ζούγκλας-σέ κοινωνίες καλλιεργημένων καί ἐκπολιτισμένων ἀνθρώπων. Ἀλλά ἡ λαχτάρα τους δέν εὐδοκιμεῖ καί ὁ ἀγώνας τους δέ φέρει ἀποτέλεσμα, ὅσο τό βασικό τους «πίστευμα» εἶναι ἡ θεοποίηση τοῦ πλάσματος, ἀντί τοῦ Πλάστη καί ἡ ταύτιση τῆς ανέλεγκτης ασυδοσίας μέ τό πολῦτιμο δῶρο τῆς ἑλλογνης ἐλευθερίας, πού χάρισε ὁ Θεός στό Δημιούργημα τῆς ἀγάπης Του, στόν ἄνθρωπο.

Ἀξιοκρατία ἢ ἀναξιοκρατία;

ρωτηματικό, πού προκύπτει μετά από τήν ὁποιαδήποτε ἐμφάνιση στήν ἐκκλησιαστική σκηνή προσώπων ἐπιλεγμένων ἀπό τόν Ἀρχιεπίσκοπο Χριστόδουλο καί σφραγισμένων μέ τήν ἀμεσότητα καί ἰδιαιτερότητα τῆς εὐνοίας του. «Στή διοίκηση τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἔχουμε ἀξιοκρατία ἢ ἀναξιοκρατία;». Σοβαρή ἀναζήτηση καί στράτευση τῶν χαρισματικῶν προσωπικοτήτων, πού θά μπορέσουν νά κρατήσουν ψηλά τήν ὑπόληψή τους καί τή διακονία τους ἡ περιμάζεμα τῶν «ληγμένων»;

Τό ἐρωτηματικό αὐτό διατυπώνεται καί ὑπογραμμίζεται κατά τίς παραμονές τῶν Μητροπολιτικῶν ἐκλογῶν, ὅταν διοχετεύονται, ἔμμεσα, στά ὄργανα τῆς πληροφόρησης οἱ ἀρχιεπισκοπικές προτιμήσεις. Καί σκληραίνει ἡ ἐκφορά καί ἀναμετάδοσή του, ὅταν, στήν τελετουργία τῆς χειροτονίας ἡ στή φαντασμαγορία τῆς ἐνθρόνισης, κατατίθενται, ἀπό τό ὕψος τῆς ἀρχιεπισκοπικῆς καθέδρας καί ἀπό τό πρῶτο σκαλί τῆς κλίμακας τῆς προαγωγῆς, πλαστές βεβαιώσεις ἡθους καί ἱκανοτήτων.

Ἀναπάντητο καί ἀθεράπευτο, τό πιεστικό ἐρωτηματικό, ρέει ὀρμητικό στά μονοπάτια τῆς ἐπικαιρότητας. Ἐρεθίζει τήν εὐαισθησία ἡ τήν περιέργεια τοῦ πλήθους. Προκαλεῖ πικρία καί σκό-

τωση. Δίχως νά ἀφήνει ἀκτίνα παρηγορίας, ὅτι μπορεῖ νά ἀναβαθμιστεῖ τό Συνοδικό Σῶμα καί νά ἐντροχιαστεῖ στή σεμνή καί ἐξαγιασμένη Πατερική παράδοση ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος καί ἡ μονόχωνη παρέα του.

Δυό στοιχεῖα ἐπικεντρώνουν τήν ἀπορία καί τήν ἀγωνία τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος στό πρόσωπο τοῦ Χριστόδουλου. Τόν ἐγκαλοῦν γιά τήν ἀθέτηση τῶν ὑποσχέσεων του καί γιά τή λοιμική ἐξάπλωση τοῦ συνδρόμου τῆς ἀναξιοκρατίας.

Τό πρῶτο στοιχεῖο, πού κάνει τούς πολλούς νά καθελώνουν τό βλέμμα καί τά ἐρωτηματικά τους στόν ἀρχιεπισκοπικό θρόνο, εἶναι ἡ βεβαιωμένη ἐμπειρία τῆς δεκαετίας, ὅτι ὅλες τίς ἐπιλογές τῶν Μητροπολιτῶν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καί τῶν ἐπιτελικῶν προσώπων τοῦ εὐρύτατου διοικητικοῦ μηχανισμοῦ Της, τίς πραγματοποιεῖ, κατ' ἀποκλειστικότητα καί μετ' ἀπό στραγγαλισμό τοῦ Συνοδικοῦ πολιτεύματος τῆς Ἐκκλησίας μας, ὁ Χριστόδουλος. Σέ κανένα ἄλλο, οὔτε σέ Συνοδικό Μητροπολίτη, οὔτε σέ διακεκριμένο, ἔμπειρο μέλος τῆς ἐκκλησιαστικῆς μας κοινότητας, δέν παραχωρεῖ τό δικαίωμα ἐκφορᾶς γνώμης καί διατύπωσης ὑπεύθυνης πρότασης. Ὅλοι, ὅσοι συναπαρτίζουν τό ποίμνιο

της 'Αρχιεπισκοπής 'Αθηνών και της 'Εκκλησίας της 'Ελλάδος, στο σύνολό της, όνοματίζονται-τιμητικά-πρόβατα. "Όχι, όμως, λογικά. Τό μόνο προνόμιο, πού τούς παραχωρείται, είναι ή σιωπή. 'Ο θαρρετός λόγος τους ή τό ξέσπασμα της αγωνίας τους έγγράφονται ως «προπέτεια».

Τό δεύτερο στοιχείο, πού συσπειρώνει τίς διαμαρτυρίες και τούς καταλογισμούς στό πρόσωπο του Χριστόδουλου, είναι ή πυκνότητα των άποτυχημένων έπιλογών του κατά τό διάστημα της προβολής του στον προεδρικό Συνοδικό θώκο. 'Η άείρροη έκχυση στίς βιτρίνες της έντυπης και της ήλεκτρονικής πληροφόρησης των μαύρων ή των λερωμένων ύπομνημάτων, πού διαδέχονται τή φωτοχυσία των τελετών της προαγωγής και της πρώτης ανάδειξης των νέων ήγετικών στελεχών της 'Εκκλησίας της 'Ελλάδος.

"Ενα λεπτομερειακό όδοιπορικό, στή διαδρομή της δεκαετίας, ίσοδυναμεί μέ ισόχρονη περιπλάνηση σέ χθόνιες διαπλοκές.

'Αφήνω τήν «κατά πόδας» διερεύνηση και ιστόρηση των περιστατικών στον άμερόληπτο μελετητή της «αύριον». Καί καλώ τούς άναγνώστες μου νά άφιερώσουν λίγο από τον πολύτιμο χρόνο τους, γιά νά παρακολουθήσουν μιά και μόνη Μητροπολιτική έπιλογή, τήν τελευταία, πού έγινε πριν λίγους μήνες και πού άνύψωσε στον ιστορικό έκκλησιαστικό θρόνο της Καλαμάτας τον κ. Χρυσόστομο Σαββάτο.

'Η ανάδειξη του Χρυσόστομου Σαββάτου ως Μητροπολίτη Μεσσηνίας έχει ένα άντι-εκκλησιαστικό και άντι-

ηθικό πρελούντιο. 'Ασφυκτικά σύντομο, σέ χρονικά περιθώρια. Χαώδες, σέ μυστικές διαβουλεύσεις και σέ σκοτεινή διαπλοκή.

"Ονειρο του Χριστόδουλου ήταν νά ξεπλύνει τίς ντροπές και τίς ένοχές του «άγαπημένου» του Θεόκλητου Κουμαριανού, μέ μιά νέα, πανηγυρική, έκλογή και ένθρονισή του σέ επίζηλο Μητροπολιτικό θρόνο. Καί έκρινε πώς ή εύκαιρία, πού ζητούσε, έμφανίστηκε μπροστά του, τή στιγμή, πού χήρεψε ο Μητροπολιτικός θρόνος των Καλαμών. Τό όνειρό του προσπάθησε νά τό ύλοποιήσει σέ χρόνο «μηδέν». Μέ αίφνιδιασμούς και μέ άστραπιαές, δυναμικές παρεμβάσεις.

'Ο μακαριστός Μητροπολίτης Μεσσηνίας Χρυσόστομος Θέμελης, έκλεισε τά μάτια του κατά τήν τελευταία μέρα του Φεβρουαρίου (28-2-2007). Λόγοι σεβασμού στό πρόσωπό του και στή μακρόχρονη εκκλησιαστική προσφορά του επέβαλλαν νά μή δρομολογηθεί ή διαδικασία έκλογής του διαδόχου του πριν από τή συμπλήρωση, τουλάχιστο, των σαράντα ήμερών και τήν τελεσιουργία του μνημοσύνου του. Δέν είναι έπιτρεπτό, τή μιά μέρα νά χτυπούν οι καμπάνες πένθιμα άναγγέλοντας τήν έξοδο του ποιμενάρχη από τον παρόντα βίο και, τήν έπόμενη, νά συνεγείρουν τό λαό σέ πανηγυρική ύποδοχή του άντικαταστάτη του.

Αυτή τήν παραδοσιακή εύαισθησία δέν τή σεβάστηκε ο πάτρωνας του έκπεσμένου από τον Μητροπολιτικό θρόνο της Καρδίτσας Κουμαριανού. "Εσπευσε, νά πιάσει τον ταύρο από τά κέρατα. Καί νά έγγράψει στό βιογραφικό του, νίκη περίλαμπρη.

'Εννιά μόνο μέρες μετά τήν έκδημία

του μακαριστού Μητροπολίτη Μεσσηνίας, τό μεσημέρι του Σαββάτου 9 Μαρτίου 2007, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος ἐξαπέλυσε τηλεγραφικές προσκλήσεις σέ ὅλους τούς Μητροπολίτες τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, καλώντας τους νά προσέλθουν τήν Πέμπτη 15 Μαρτίου σέ Συνεδρίαση τῆς Ἱεραρχίας, μέ ἀποκλειστικό θέμα ἡμερήσιας διάταξης τήν ἐκλογή νέων Μητροπολιτῶν. Καί ἀμέσως μετά, ἔβαλε σέ ἐφαρμογή τό σχέδιο προβολῆς τοῦ προσώπου τοῦ Κουμαριανοῦ, γιά τή Μητρόπολη Μεσσηνίας καί καταναγκασμοῦ τῶν ἐκλεκτόρων νά προσημειώσουν τήν ψῆφο τους. Ταυτόχρονα, ἔστειλε στήν πόλη τῶν Καλαμῶν παράγοντες τοῦ στενοῦ περιβάλλοντός του, πρόσωπα ἐξαρτημένα ἀπό τίς προτιμήσεις του καί τίς ιδιορρυθμίες του καί στιγματισμένα σέ πανελλήνια διάσταση, μέ τήν ἐντολή νά ἀνακοινώσουν στίς ἀρχές τοῦ τόπου, στό Νομάρχη καί στούς Δημάρχους τῆς περιοχῆς, τήν ἀπόφασή του καί νά τούς πείσουν, πῶς ἡ ἀνάδειξη τοῦ Κουμαριανοῦ σέ Μητροπολίτη Μεσσηνίας θά ἦταν ἡ καλύτερη λύση.

Οἱ ἐξελίξεις ἀπέδειξαν, ὅτι ἡ πυγμή τοῦ Χριστόδουλου εἶχε ἐκπέσει σέ πάρεκινσον. Δέν ἦταν πιά κύριος τοῦ παιχνιδιοῦ. Ὁ αἰφνιδιασμός, πού ἐπιχείρησε, προκάλεσε ἄμεση καί ἄκαμπτη τήν ἀντίδραση. Τό χρονικό διάστημα ἀπό τό μεσημέρι τοῦ Σαββάτου, ἴσαμε τό βράδυ τῆς Κυριακῆς, ἦταν ἀρκετό, γιά νά ἀνατραποῦν τά σκοτεινά σχέδιά του. Ὅλοι οἱ ἐπιφανεῖς ἄρχοντες τῆς Μεσσηνιακῆς περιοχῆς καί σύσσωμος ὁ λαός, ἔστησαν φραγμό στήν προέλαση τοῦ Κουμαριανοῦ. Καί ἀπαίτησαν νά ἀναδειχτεῖ στήν περιοχή τους Μητρο-

πολίτης πρόσωπο, πού δέν ἔχει κατηγορηθεῖ καί δέν ἔχει διασυρθεῖ ἀπό τά Μέσα τῆς Ἐνημέρωσης.

Ἄν κάποτε περισυλλεγοῦν τά δραματικά περιστατικά τῶν 36 αὐτῶν ὥρων καί προωθηθοῦν στή δημοσιότητα, θά ἔχουμε μιὰ πιστή εἰκόνα τῆς ἠθικῆς ἀποσύνθεσης, πού κατατρῶει, τούτη τήν ὥρα, τό διοικητικό ὄργανισμὸ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καί, ταυτόχρονα, ἕνα φωτεινὸ δείγμα τῆς ἐνεργοποίησης τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος καί τῆς δυναμικῆς παρέμβασῆς του στίς διαδικασίες λήψης ἀποφάσεων.

Ἡ κατάληξη τῶν μυστικῶν, σκληρῶν διαβουλεύσεων ἀνακοινώθηκε τό μεσημέρι τῆς Δευτέρας, 11 Μαρτίου 2007, ἀπὸ τά ραδιόφωνα καί τίς τηλεοράσεις. Ὁ Χριστόδουλος, πιεσμένος, ἀνέκρουσε πρῦμα. Ἀπέσυρε τό εἶδωλο τοῦ Κουμαριανοῦ ἀπὸ τό βᾶθρο τῆς ὑποψηφιότητος. Καί, ἀμέσως μετά, ἀνύψωσε στή βιτρίνα τῆς προβολῆς τὸν ἀρχιμανδρίτη Χρυσόστομο Σαββάτο.

Ὁ Σαββάτος δέν ἦταν γνωστός στό εὐρὺ ἐκκλησιαστικὸ πλήρωμα. Δέν εἶχε ἐκτιμηθεῖ, γιά τή συγκρότησή του καί γιά τό ποιμαντικὸ τοῦ ἔργο. Καί τό ὄνομά του δέν εἶχε πέσει στό τραπέζι τῶν ἀρχιερατικῶν ἐπιλογῶν. Ἔτσι ἀναγκάστηκε ὁ Χριστόδουλος νά ἐπιστρατεύσει ὅλη τή διπλωματική του μαεστρία καί ὅλη τή δικτατορική τραχύτητά του, γιά νά τὸν προωθήσει. Παρά ταῦτα, οἱ ἀντιδράσεις ἦταν πολλές καί οἱ ἀποδράσεις τῶν ψηφοφόρων ἀντίστοιχες. Ὁ Μητροπολίτης Τριφυλίας, πού ψηφίστηκε τήν ἴδια μέρα, πήρε 61 ψήφους. Καί ὁ «δοτός» τοῦ Χριστόδουλου πήρε μόνο 41.

Καλαματιανοὶ σχολιαστές, μετὰ τή

χειροτονία καί τήν ἐγκαθίδρυση τοῦ νέου Μητροπολίτη, δαγκωμένοι ἀπό τήν ἀπογοήτευση, ἔγραψαν, ὅτι ὁ διάδοχος τοῦ ἀκέραιου καί ἀψεγάδιαστου ποιμενάρχῃ τους, πού κράτησε καθαρό τό ράσο του καί τό ὠμόφορό του ἐπί μισόν αἰῶνα, «ἐξελέγη καί ἐπεβλήθη». Ἡ ἐπισήμανση εἶναι σαφής καί ἐκφράζει τό θαμπό κλίμα, πού ἀπλώθηκε στή Μεσσηνιακή γῆ.

Γεγονός πρόσθετο, πού αὗξησε τήν ἐπιφύλαξη καί τά ἐρωτηματικά τοῦ Μεσσηνιακοῦ λαοῦ, εἶναι καί τοῦτο: Τή Δευτέρα 12 Μαρτίου, τρεῖς μόνο μέρες πρὶν ἀπὸ τῇ Συνέλευση τῆς Ἱεραρχίας καί τήν ἐκλογή τῶν νέων Μητροπολιτῶν, ἀκούστηκε γιά πρώτη φορά τό ὄνομα τοῦ τότε ἀρχιμανδρίτη Σαββάτου, ὡς ὑποψήφιου γιά τήν Καλαμάτα. Ὡστόσο, ἴσαμε τήν Πέμπτη, μέσα στό βραχύτατο αὐτό χρονικό διάστημα, οἱ ἀρνητικές πληροφορίες καί οἱ ἀνοιχτές καταγγελίες πρόλαβαν νά στοιχειοθετηθοῦν καί νά δημοσιευτοῦν σέ Ἀθηναϊκές ἐφημερίδες.

Τό καθῆκον τοῦ Χριστόδουλου, κείνη τήν ὥρα, ἦταν ἓνα καί μοναδικό. Οἱ Ἱεροὶ Κανόνες τόν ὑποχρέωναν νά ἀναστείλει τήν προαγωγή τοῦ ἀρχιμανδρίτη Σαββάτου. Καί νά κινήσει τό μηχανισμό τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαστηρίου, πρὸς διερεύνηση τῶν καταγγελιῶν καί στάθμιση τῶν εὐθυνῶν. Ἄν ὁ ἐκλεκτός του Χρυσόστομος Σαββάτος ἦταν ἀθῶος, ἂν τά δημοσιεύματα, πού τόν ἐνοχοποιοῦσαν, ἦταν προϊόντα συκοφαντικῆς διαπλοκῆς, τό Δικαστήριό θά τόν ἀπάλλασσε ἀπὸ κάθε εὐθύνη. Καί θά μπορούσε νά ἀνηφορίσει τήν κλίμακα τῆς προαγωγῆς του, χωρίς

κανένα ἐμπόδιο καί χωρίς νά ἐνσπείρει λογισμούς ἀμφιβολίας στό ποίμνιό του καί σ' ὁλόκληρη τήν ἑλληνική κοινωνία. Ἄν ὁ Ἀρχιερέας ἀνακριτῆς τόν ἔκρινε καί τόν ἀποδείκνυε ἐνοχο, ἡ θέση του ἦταν στό ἐδῶλιο τοῦ κατηγορούμενου, μπροστά στοὺς-κατὰ τοὺς Ἱερούς Κανόνες καί κατὰ τό Νόμο-δικαστές καί-στήν περίπτωση καταδικαστικῆς ἀπόφασης-ἡ ὀριστική διαγραφή του ἀπὸ τόν «κατάλογο τῶν πρὸς ἀρχιερατεία ἐκλογίμων» καί ἡ καθαίρεση.

Ὁ Χριστόδουλος βίασε τά πράγματα, ὥστε νά ἀποσκορακιστοῦν οἱ Ἱεροὶ Κανόνες καί οἱ σχετικές διατάξεις τοῦ Νόμου, γιά νά προχωρήσει, θριαμβικά, ὁ ἐκλεκτός του σπῆ δοξασμένη καθέδρα τοῦ ἐπισκοπικοῦ ἀξιώματος.

Ἐδῶ, κρίνω τόν ἑαυτό μου ὑπόχρεο, νά ἱστορήσει καί νά καταγγεῖλει μιά πράξη βαρύτατης ἐνοχῆς, πού ἀποτόλμησε ὁ κ. Χρυσόστομος Σαββάτος, κατὰ τήν ἱερότερη καί συγκλονιστικότερη στιγμή τῆς ζωῆς του, κατὰ τήν τέλεση, στὸν Μητροπολιτικό Ναὸ τῶν Ἀθηνῶν, τῆς χειροτονίας του σέ Μητροπολίτη Μεσσηνίας.

Ἀναγκαστικά, θά προτάξω τῇ διασάφηση μιᾶς τυπικῆς διάταξης τοῦ Μυστηρίου τῆς Χειροτονίας.

Κατὰ τήν ἀρχή τῆς τελετουργίας, ὁ ὑποψήφιος καταθέτει ἐνώπιον τῶν Ἐπισκόπων, πού πρόκειται νά τόν χειροτονήσουν, τῶν πρεσβυτέρων, τῶν διακόνων καί ὅλου τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος, ἐνυπόγραφη «ὁμολογία πίστεως».

«...Εἰσέρχονται δύο Διάκονοι διὰ τῆς μέσης Πύλης, ποιοῦντες μετάνοιαν, καί ἐξάγοντες τόν Ὑποψήφιον, τό Ἱερόν

Εὐαγγέλιον ἐν ταῖς χερσὶ κρατοῦντα, αὐτόν μὲν ἰστώσιν ἐπάνω τοῦ Ἀετοῦ, τῶν δὲ Διακόνων τό, Πρόσχωμεν ἐκφωνοῦντων, ὁ Ὑποψήφιος ἀνοίγων τό ἱερόν Εὐαγγέλιον, λέγει, ἀπὸ χειρογράφου, μεγάλη τῇ φωνῇ. Ὁ (δεῖνα) ἔλεω Θεοῦ, ἐψηφισμένος τῆς ἀγιωτάτης Μητροπολεως (τῆς δεῖνος) οἰκεία χειρὶ προέταξα».

(Με τό χέρι μου ὑπόγραψα τήν «ὁμολογία πίστεως» καί ὑπόσχομαι νά κρατήσω ἀκέραιη καί ἀμόλυντη τήν Πίστη τῶν ἁγίων Ἀποστόλων καί τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας μου καί νά σεβαστῶ τοὺς Ἱεροὺς Κανόνες, πού οἱ Πατέρες θέσπισαν, καθώς καί τίς παραδόσεις, πού-στό σύνολό τους-προσδιορίζουν τή Συνοδική διοίκηση καί τό δικό μου ἐπισκοπικό χρέος).

Στή συνέχεια, ἀφοῦ ἀπαγγεῖλει τό «Σύμβολο τῆς Πίστεως» καί δηλώσει ὅτι στέργει καί ἀποδέχεται τίς Ἑπτὰ Οἰκουμενικές Συνόδους «καί τῶν Τοπικῶν, ἃς ἐκεῖναι ἀποδεξάμεναι ἐκύρωσαν, ἐπὶ φυλακῇ τῶν Ὁρθοδόξων δογμάτων ἀθροισθεῖσαι», προσθέτει, ὅτι «καί τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας, οὓς οἱ Μακάριοι ἐκεῖνοι, πρὸς τήν τῆς Ἀγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας διακόσμησιν καί τῶν ἡθῶν εὐταξίαν κατὰ τὰς Ἀποστολικὰς παραδόσεις καί τήν διάνοιαν τῆς Εὐαγγελικῆς θείας διδασκαλίας συντάξαντες, παρέδωκαν τῇ ἐκκλησίᾳ ἐνστερνίζομαι, καί κατ'αὐτοὺς ἰθύνειν ἐπιμελήσομαι τήν Θεῶν βουλήματι κληρωθεῖσάν μοι διακονίαν καί κατ'αὐτοὺς διατελέσω διδάσκων πάντα τόν τῇ πνευματικῇ μοι ποιμαντορίᾳ πεπιστευμένον Ἱερόν Κλήρον καί τόν περιούσιον Λαόν τοῦ Κυρίου».

Μετά δέ ἀπὸ αὐτόν τόν ἐντοπισμό τοῦ χρέους του, ἀναφέρεται, μέ σαφή

ὑπόσχεση, στήν ὑποχρέωση νά θεωρεῖ, ὡς ἀνώτατη ἐκκλησιαστική ἀρχή, τήν Ἱερά Σύνοδο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καί σ' αὐτή, κατ' ἀποκλειστικό λόγο καί τρόπο νά ἀναφέρεται:

«Πείσομαι δ' ἑσαεῖ (θά στέργω καί θά ὑπακούω γιά πάντα) προθύμως ἐν τοῖς Ἐκκλησιαστικοῖς καί τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ, ὡς Ἀνωτάτῃ Ἀρχῇ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, σεβόμενος καί τηρῶν τὰς δοθεῖσας Αὐτῇ προνομίας, πρὸς καταρτισμόν τε καί στηριγμόν τῆς παρ' ἡμῖν Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καί ἐπιμελήσομαι ὅση μοι δύναμις περίεστι ὀρθοτομεῖν τόν λόγον τῆς ἀληθείας εἰς δόξαν τοῦ Πατρός καί τοῦ Υἱοῦ, καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος τῆς Μιᾶς Ὑπερουσίου καί ἀδιαιρέτου Τριάδος, τοῦ ἐνός καί Μόνου ἀληθινοῦ Θεοῦ, καί πρὸς σωτηρίαν τῶν πιστῶν».

Αὐτὴ ἦταν ἡ ὑπόσχεση-ἐπίσημη ὁμολογία-πού ὁ κ. Χρυσόστομος κατέθεσε τῇ στιγμῇ, πού κλήθηκε νά λάβει τό ὑψηλότατο χάρισμα τῆς Ἀρχιερωσύνης. Θά ἐκπλαγεῖτε, ὅμως καί θά νοιώσετε νά σᾶς κυκλώνουν λογισμοὶ κατὰ θλίψης, ὅταν πληροφορηθεῖτε, ὅτι τήν ὁμολογία του αὐτὴ τήν ἀναίρεσε καί τήν ποδοπάτησε, μετά ἀπὸ λίγα μόνο λεπτά. Πρὶν ἀκόμα οἱ Ἐπίσκοποι ἐπιθέσουν τό χέρι τους πάνω ἀπὸ τό κεφάλι του καί πρὶν καλέσουν τῇ Θεῖα Χάρη νά τόν χαριτώσει καί νά τόν ἀναδείξει Μητροπολίτη Μεσσηνίας. Κατὰ τήν καθιερωμένη ἀνάγνωση τῆς χειροτονητήριας προσφώνησής του, ἀγνόησε τήν Ἱερά Σύνοδο ὡς ἀνώτατη Ἐκκλησιαστική Ἀρχή καί διακήρυξε πῶς κεντρικός συντελεστής τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐνότητος δέν εἶναι τό ἁγιοπνευματικό consensus τῶν μελῶν τῆς Συνόδου, ἀλλὰ ὁ πρῶτος (διάβαζε ὁ

Χριστόδουλος), πού όφείλουν οί πάντες νά σκύβουν μπροστά του τόν αύχένα καί νά ύποτάσσονται δουλικά στό θέλημά του καί στό πρόσταγμά του.

Ό δημοσιογράφος Νίκος Παπαδημητρίου, σέ ίστοσελίδα του, μέ ένδειξη <http://newsportal.rnn.gr/> δίνοντας ένα πρώτο ρεπορτάζ από τήν τελετή της χειροτονίας του, γράφει:

«Άπό τήν όμιλία του νέου Μητροπολίτη Μεσσηνίας ξεχώρισε ή διαβεβαίωσή του, "νά διατηρήσω τήν ένότητα της Έκκλησίας της Ελλάδος". Άναγκαίος όρος γιά τή διατήρηση της ένότητας, πρόσθεσε, είναι ή διαφύλαξη της θέσης του Πρώτου. Διαφορετικά, "κινδυνεύουμε νά όδηγηθοΰμε στην πλεισταρχία καί τήν πολυαρχία, ή όποία μέ βεβαιότητα μεταπίπτει στην άναρχία καί τήν εκκλησιαστική διάσπαση" έπeseήμανε ό κ. Χρυσόστομος».

Γιά νά μήν πέσει κανείς στον πειρασμό νά έγκαλέσει τό δημοσιογράφο Παπαδημητρίου, ότι αλλοίωσε τήν άστοχη διακήρυξη του όμιλητή, μεταφέρω καί τήν όμοια έπισήμανση του δημοσιογράφου της άρχιεπισκοπικής αύλης, του Γ. Παπαθανασόπουλου, πού έπαληθεύει καί προσυπογράφει τήν έπιορκία του κ. Σαββάτου ή-έπί τό επεικέστερο-τή χοντρή γκάφα του:

«Ό χειροτονηθείς μητροπολίτης Μεσσηνίας στην όμιλία του έδωσε τρεις διαβεβαιώσεις: Πρώτον ότι στό μέτρο της εύθύνης του θά διατηρήσει τήν εκκλησιαστική ένότητα, όπως ύποδεικνύεται άπό τήν κανονική καί λειτουργική Παράδοση της Όρθοδοξίας, μέ κέντρο τήν Θεία Εύχαριστία καί μέ άναφορά στό πρόσωπο του πρώτου, "ως του προεξάρχοντος των οίκείων συλλειτουργ-

γων καί ως έπισκόπου της πρωτεύουσας πόλεως των Άθηνων"».

Νάταν ή βέβηλη πράξη του παράγω της θεολογικής άβιταμίνωσής του; Ό ίδιος προβάλλεται ως καθηγητής της Θεολογικής Σχολής. Ός δάσκαλος της Πατερικής σοφίας καί του πατερικού ήθους. Καί δέ θά δεχόταν ποτέ τήν έπίκριση, ότι ό γραμματικός καί θεολογικός του όπλισμός είναι ίσχνός καί άπαράδεκτος. Όστόσο, τά κείμενα, πού προέκυψαν άπό τή γραφίδα του καί ό λόγος, πού βγήκε άπό τά χείλη του, κατά τήν ώρα της άνάδειξής του σέ Μητροπολίτη, δίνουν τό δικαίωμα νά άμφισβητηθεί ή θεολογική του κατάρτιση, άκόμα δέ καί ή ικανότητά του νά χειριστεί μέ άκρίβεια τή γραμματική καί τό συντακτικό.

"Αν κάνουμε, πρός στιγμή, τήν ύποχώρηση νά τόν καλωσορίσουμε στό νέο του διακόνημα, ως πλήρως καταρτισμένο θεολογικά καί ως έπιδέξιο χειριστή του συγγραφικού χαρίσματος, δέ μένει άλλη έξήγηση της πράξης της έπιορκίας του, παρά μόνο ή άγωνία του νά άρέσει στον εύεργέτη του Χριστόδουλο καί ή πρόθεσή του νά άνεβάσει τό δείκτη της κολακευτικής φιλοφρόνησης σέ στάθμη, πού νά άνταποκρίνεται στίς άρρωσχημένες, έγωκεντρικές άπαιτήσεις του.

Τή στιγμή, πού ό χειροτονούμενος Χρυσόστομος κατολίσθησε σέ έπιορκία, χρέος του Άρχιεπισκόπου Χριστόδουλου ήταν νά τόν φρενάρι καί νά τόν σωφρονίσει. Έπρεπε νά του ύπενθυμίσει τήν όμολογία, πού κατέθεσε πρίν άπό λίγα λεπτά. Καί νά τόν διορθώσει: «Παδί μου, άνώτατη Άρχή στην Έκκλησία μας δέν είναι ό Άρχιεπίσκοπος, αλλά ή Ίερά Σύνοδος. Σ' αύτή

νά ἀναφέρεσαι. Καί ἐκεῖ νά καταθέτεις τήν «ἐν προσευχῇ» καί τήν «ἐν ἐλευθερίᾳ πνεύματος» ἀποψή σου.

Ἄλλά, ἡ κολακεία θολώνει τό νοῦ καί παγιδεύει τή γλώσσα.

Ὁ νέος Μητροπολίτης Καλαμών, μπροστά στό Πανάγιο Θυσιαστήριο, ἔπασσε καί σέ ἄλλη γκάφα, καθαρά ἐρμηνευτική.

Στή δεύτερη τελετή, στήν τελετή τῆς ἐνθρόνισής του, ἐκφωνώντας τόν ἐνθρονιστήριο λόγο του, πού τόν ἐξεφώνησε ἐνώπιον τοῦ Χριστόδουλου, μετά τήν ἀνανέωση τῆς ὑπόσχεσης ὑποταγῆς, πρόσθεσε καί μιᾷ καινούργια, ἁστοχη, φιλοφρόνηση:

«Μακαριώτατε, νομίζω ὅτι θά ἀποτελεῖ κοινοτυπία νά ἐπαναλάβω ὅσα εἶπα στόν χειροτονητήριο λόγο μου γιά πιστότητα, συνεργασία, ἀρωγή καί συμπαράσταση πρός τό πρόσωπό Σας καί τά ἔργα Σας, θέλω μόνο νά γνωρίζετε ὅτι «Σύ ἔσῃ ἐπὶ τῷ οἴκῳ μου καί ἐπὶ τῷ στόματί σου ὑπακούσεται πᾶς ὁ λαός μου»».

Θά διερωτηθεῖτε, ἀπό ποιά συνάφεια ἀποκόπηκε αὐτό τό ρητό, γιά νά φωτίσει τό προφίλ τοῦ Χριστόδουλου; Καί ποιό εἶναι τό νόημά του;

Μέ τήν πρώτη ἀνάγνωση, σχηματίζεται ἡ ἐντύπωση, ὅτι ὁ Μεσσηνίας Χρυσόστομος ἐκχωρεῖ στόν Ἀρχιεπίσκοπο δικαίωμα παρουσίας καί δράσης στόν ἀρχιερατικό του οἶκο καί ὑπόσχεται, ὅτι θά ἀναγκάσει τό λαό του νά τόν κυττάει, δουλικά, στό στόμα. Κάνει, δηλαδή, μιᾷ κίνηση ἐπίσημης κατακύρωσης τοῦ ἀρχιεπισκοπικοῦ πρωτείου.

Ἄν πρόθεσή του ἦταν ἡ ὑπόμνηση

καί ἀνάδειξη τοῦ ἀρχιεπισκοπικοῦ πρωτείου, ἡ ἐκκλησιολογική του ἀναιμία προκύπτει ἀκόμα πιό ἐπικίνδυνη.

Ἄν τό κίνητρό του ἦταν χαμηλότερο, ἂν ἐπιστράτευσε ἕνα Ἀγιογραφικό ρητό, μόνο καί μόνο γιά νά ἐμπλουτίσει τό στεφάνι τῆς κολακείας, προδίδεται χαμερπής.

Ὡστόσο, ἀνεξάρτητα ἀπό τό ἕνα ἢ τό ἄλλο ἐνδεχόμενο, ἅμα ὁ ἀναγνώστης ἀποφασίζει νά προσφύγει στή συνολική «σημαντική» τοῦ κειμένου, στό τί λέχτηκε, ἀπό ποιόν λέχτηκε καί γιατί λέχτηκε, θά περάσει ἀπό ἕνα πρόσθετο αἰφνιδιασμό καί θά νοιώσει νά κλονίζεται μέσα του ἡ ἐμπιστοσύνη καί στήν ἐρμηνευτική ἱκανότητα τοῦ νέου Μητροπολίτη, πού ἄφησε νά προτρέξει στό χῶρο τῆς ποιμαντικῆς του εὐθύνης ἡ λάμψη τῶν ἀκαδημαϊκῶν του τίτλων, ἀλλά τούς ἀμαύρωσε μέ τίς γκάφες του.

Αὐτό τό χωρίο ἔχει ἀποσπαστεῖ ἀπό τό τεσσαρακοστό πρῶτο κεφάλαιο τοῦ Βιβλίου τῆς «Γενέσεως». Εἶναι λόγος τοῦ Φαραώ τῆς Αἰγύπτου στόν Ἰωσήφ. Ὅταν ὁ Ἰωσήφ ἀποκάλυψε, προφητικά, στό Φαραώ τό λιμό, πού θά ἐνεσκυπτε στήν πλούσια αὐτή χώρα καί τόν συμβούλεψε, νά λάβει πρόνοια, γιά νά μή λιμοκτονήσει ὁ λαός, ἐκεῖνος, ἐνθουσιασμένος καί ἐκστασιασμένος, διόρισε τόν Ἰωσήφ ἀρχοντα τῆς γῆς Αἰγύπτου.

«Εἶπε Φαραώ τῷ Ἰωσήφ Ἐπειδή ἔδειξεν ὁ Θεός σοι πάντα ταῦτα, οὐκ ἔστιν ἄνθρωπος φρονιμώτερος καί συνετώτερός σου· σύ ἔσῃ ἐπὶ τῷ οἴκῳ μου, καί ἐπὶ τῷ στόματί σου ὑπακούσεται πᾶς ὁ λαός μου» (Γενέσ. μα' 39-40).

Εἶναι σαφές, ὅτι ὁ Φαραώ, ἐκφέρον-

τας αυτή την απόφασή του, δεν παραιτείται της υπέρτατης εξουσίας του και δεν έκχωρεί τη λαμπρότητα του θρόνου του και τα δικαιώματά του στον Ίωσήφ. Ός απόλυτος μονάρχης, διορίζει τον Ίωσήφ έκτελεστή του προγράμματος αποθήκευσης των καρπών, κατά την περίοδο της εύφορίας και τροφοδοσίας του λαού, κατά την έπταετία του λιμοῦ.

Έπιστρατεύοντας ο Χρυσόστομος αυτό τό περιστατικό, γιά νά κολακέψει τόν Χριστόδουλο και νά ανανεώσει τόν ὄρκο δουλικῆς ὑποταγῆς στά κελεύσματά του, ἐπισημοποιεῖ τό ἀκριβῶς ἀντίθετο. Πρίν ἀκόμα πιάσει στό χέρι τήν πατερίτσα τῆς μητροπολιτικῆς ἐξουσίας, ὡς ἄλλος Φαραώ, διορίζει τόν Χριστόδουλο ἐξαρτημένο συνεργό του, ἐπιμελητή τῶν ἀποθεματικῶν θησαυρισμάτων τῆς Μητροπόλῆς του καί φροντιστή τοῦ ἐπισιτισμοῦ τοῦ λαοῦ.

Ἡ ἐπιπόλαιη ἐπιστράτευση Βιβλικῶν χωρίων κατὰ τή μεθόδευση καί τήν ἐπέκταση τοῦ ἐπικοινωνιακοῦ τζόγου, ἐκτός ἀπό τήν ὑποβάθμιση τῆς ἀξιοπρέπειας, ἀποκαλύπτει καί τήν εὐτέλεια τοῦ ἐπιστημονικοῦ ὀπλισμοῦ.

Γιά νά σχηματίσετε εὐρύτερη ἄποψη τῆς πνευματικῆς καί τῆς θεωρητικῆς συγκρότησης τοῦ νέου βλαστοῦ τοῦ Χριστοδουλικοῦ δέντρου, θά ἐκδιπλώσω μπροστά σας μερικά στοιχεῖα, ὁράματα καί ποιμαντικούς προγραμματισμούς, που κατάθεσε ὁ νέος Μητροπολίτης Καλαμών σέ μιά τοπική ἐφημερίδα, στήν «Ἐπικαιρότητα», λίγες μόλις μέρες μετά τήν ἐνθρόνισή του, τό Μέγα Σάββατο τοῦ 2007. Ἡ ἐφη-

μερίδα, μέ χαρακτήρες πηχιαίους, τήν τιτλοφορεῖ «Ἐκπλήξεις Χρυσόστομου». Καί μέ τόν ὑπότιτλο πληροφορεῖ τοὺς ἀναγνώστες τῆς, ὅτι πρόκειται γιά «Συνέντευξη ἐφ' ὅλης τῆς ὕλης τοῦ Μητροπολίτη Μεσσηνίας». Πιστεύω, πῶς ἓνας ἐκκλησιαστικός μελετητής αὐτῆς τῆς συνέντευξης, πού διαθέτει στοιχειώδη θεολογική παιδεία καί γυμνασμένο δημοσιογραφικό αἰσθητήριό, θά ἀποδεχτεῖ τήν ἐπισήμανση τῆς Καλαματιανῆς ἐφημερίδας, μέ κάποιες, πρόσθετες, ἐπισημάνσεις ἢ συμπληρώσεις. Ἡ συνέντευξη ὑπῆρξε, πραγματικά, ἐκπληξη. Ἀλλά, πέρα γιά πέρα, ἀρνητική. Καί ἀπλώθηκε «ἐφ' ὅλης τῆς ὕλης», «ἐκτός, ὅμως, ἀπό τήν ὕλη, πού προσδιορίζει τήν προβληματική τῆς Ἐκκλησίας».

Θά σᾶς φανεῖ παράδοξο καί ἀπίστευτο. Πῶς εἶναι δυνατό ἓνας Μητροπολίτης, πού ἐντελῶς πρόσφατα πῆρε τό Χάρισμα, νά ἐγκαινίζει τή βίβλο τῆς προσφορᾶς του μέ ὑλικό, πού ἀντλεῖται, ἐξ ὁλοκλήρου, ἀπό τήν κοσμική καθημερινότητα καί νά συναρμολογεῖ συνέντευξη, πού δέν ἀναδίδει τό ἄρωμα τῆς Πατερικῆς ἀγιότηας, οὔτε ἐγγίζει τά ἀμιγῶς ἐκκλησιαστικά προβλήματα τῆς ἐποχῆς;

Τό ἐρώτημα εἶναι σοβαρό καί αὐθόρμητο. Ἀλλά, δυστυχῶς, δέν εἶναι ἄκαιρο. Ἡ συνέντευξη τοῦ κ. Χρυσόστομου εἶναι «θύραθεν». Θά μπορούσε νά τήν ὑπογράψει, ὡς δική του καί ὡς ἐκφραστική τῶν ὁραμάτων του καί τῶν προγραμματισμῶν του, ὁ ὁποιοσδήποτε φορέας περιορισμένης ἢ εὐρύτερης κοσμικῆς ἐξουσίας. Ὁ Πρόεδρος ἑνός ἐπιστημονικοῦ Συλλόγου. Ὁ Διευθύνων Σύμβουλος μιᾶς μεγάλης ἑταιρείας. Ὁ ψηφισμένος ἐκπρόσωπος

ένός Συνδικαλιστικού 'Οργάνου. 'Ο Πρόεδρος των φορτοεκφορτωτών του λιμένα της Καλαμάτας. Καί ὅποιος ἄλλος κάτοχος τίτλων διάκρισης, πού θά ἤθελε νά περάσει ἡ φωτογραφία του στήν πρώτη σελίδα μιᾶς τοπικῆς ἔφημερίδας καί νά διαφημιστοῦν οἱ ἰδέες του μέ τήν ἐπισήμανση «'Εκπλήξεις».

Θά μέ ρωτήσετε, γιατί ἐμφανίζομαι τόσο κάθετος στή διατύπωση τῆς ἐκτίμησής μου. Γιατί βιάζομαι νά χαρακτηρίσω τήν παρθενική ἐμφάνιση τοῦ Χρυσόστομου στό ταμπλώ τῆς δημοσιογραφίας, ὡς γενικόλογη καί ὡς ἱκανή νά ἐρμηνεύσει τόσο ἐτερόκλητους προσανατολισμούς. 'Η ἀπάντησή μου εἶναι ἀπλούστατη. 'Εκφράζομαι μέ αὐτή τήν ἀπολυτότητα, γιατί δέ βρῆκα, στήν ἀπαρίθμησή τους, τίποτα τό ἐκκλησιαστικό. Γιατί τό κείμενο τῆς συνέντευξης δέν μοῦ προκάλεσε τό δέος ἥ, ἔστω, τήν ἐπιφανειακή ἐντύπωση, πώς ἐμπεριέχει τίς ἀγωνίες καί τά ποιμαντικά ἀνοίγματα ἐνός νέου, χαρισματικοῦ 'Ιεράρχη.

Τό ὄραμα, πού διατρέχει σ' ὅλες τίς σελίδες τῆς συνέντευξης τοῦ Μητροπολίτη Μεσσηνίας, εἶναι ἡ εὐθυγράμμιση μέ τίς προοπτικές καί τίς ντιρεκτίβες τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἑνώσεως καί ἡ ἐπιθυμία προώθησης ἀγαστῆς συνεργασίας μέ τούς ἐκπροσώπους τῶν ποικίλων θεσμικῶν σχημάτων, πού εἶναι ἀνοιχτοί στή διαλεκτική τῆς Εὐρώπης καί μάχονται, γιά νά ἐξευρωπαϊΐσουν τή σύγχρονη ἑλληνική πραγματικότητα.

Μεταφέρω, ἐπιλεκτικά, μερικά ἀποσπάσματα:

«Πιστεύω ὅτι ἡ Ἐκκλησία ἔχει νά παίξει ἕνα πολύ σημαντικό ρόλο μέσα στήν σύγχρονη κοινωνία. Βρισκόμαστε ἤδη σέ μιά κοινωνία τοῦ 21ου αἰῶνος καί ἡ

κοινωνία αὐτή ἔχει καί ἀπαιτήσεις...

... 'Η Ἐκκλησία γιατί πρέπει νά μείνει ἔξω ἀπό αὐτό τόν χώρο; Δηλαδή, ἐδῶ στήν Μεσσηνία ἡ Ἐκκλησία καί οἱ διάφοροι κοινωνικοί φορεῖς εἴτε αὐτοί οἱ ὁποῖοι προέρχονται ἀπό τήν Τοπική Αὐτοδιοίκηση, εἴτε ἀπό ἰδιωτικούς φορεῖς δέν ὑπηρετοῦμε τόν ἴδιο λαό; Γιατί πρέπει νά δρᾷ ὁ καθένας φορέας αὐτονομημένα καί μάλιστα πολλές φορές νά φαίνεται σέ ἕνα ἐπίπεδο ἀνταγωνισμοῦ. Δέν μπορούμε νά βοηθήσουμε ἕτσι κανέναν.

Πιστεύω, λοιπόν, ὅτι μέ τά νέα δεδομένα τῆς ἀνάπτυξης καί τῆς διεύρυνσης τῶν σχέσεων μέ βάση τήν ἐπικουρικότητα, πού ἡ ἴδια ἡ κοινότητα λέει ὅτι πρέπει νά ἀποκτήσουν οἱ διάφοροι φορεῖς, ἔχει νά κάνει ἀκριβῶς κάτω ἀπό αὐτή τήν συνεργασία. Καί ἐγώ μέ τόν ἐνθρονιστήριο λόγο μου προσκάλεσα ὅλους τούς τοπικούς φορεῖς οἱ ὁποῖοι θέλουν νά συνεργαστοῦν μέ τήν Ἐκκλησία νά ἀναπτύξουν μιά τέτοια μορφῆς συνεργασία...».

Τό κυρίαρχο μοτίβο, στά ἀποσπάσματα, πού μετάφερα, ἀλλά καί σ' ὅλοκληρο τό κείμενο τῆς συνέντευξης, εἶναι ἡ συνένωση τῶν φορέων καί ἡ, ἀπό κοινοῦ, προσφυγή στά φῶτα τῶν προuchόντων τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἑνώσεως.

Υπάρχουν καί κάποιες ἐρωτήσεις τοῦ δημοσιογράφου, πού ἐπικεντρώνονται στίς καθαρά ποιμαντικές προοπτικές τοῦ νέου Μητροπολίτη. Ἀλλά οἱ ἀπαντήσεις, ἰσχνές καί ψυχρές, ἀποκαλύπτουν τήν ἀπαράδεκτη πενία ἐκκλησιαστικοῦ φρονήματος καί τό ἀνέτοιμο τοῦ ἀνώτατου λειτουργοῦ νά εὐαγγελιστεῖ στό λαό τή σάρκωση τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ, τό Σταυρό καί τήν Ἀνάσταση.

Ἐνδεικτικά, μεταφέρω ἐδῶ κάποιες γριφώδεις καὶ ἀνεδαφικές ἀπαντήσεις του.

Στό ἐρώτημα «πῶς σκέφτεται τὴν προώθηση τῆς συνεργασίας του με τοὺς ἄλλους παράγοντες», ἀπαντάει:

«Τί μπορεῖ νά προσφέρει ἡ Ἐκκλησία; Πρῶτο ἐρώτημα. Τί μπορεῖ νά προσφέρει ἕνας ἄλλος φορέας σέ αὐτό τό ἔργο τῆς Ἐκκλησίας; Ὁχι μέ τὴν ἔννοια ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶναι ὁ κύριος φορέας καὶ ἔρχεται ἕνας ἄλλος ἐπικουρικά νά βοηθήσει. Ἀλλά, ὁ ἕνας νά συμπληρώσει τόν ἄλλον. Ἐμεῖς λόγου χάρι μποροῦμε νά δώσουμε ἕνα κτήριο, στό ὁποῖο θά στεγαστεῖ μιά μονάδα ἀπεξάρτησης. Τὴν ἀπεξάρτηση σέ ἕνα ἐπίπεδο ἐπιστημονικό δέν μπορεῖ νά τὴν κάνει ἡ Ἐκκλησία...».

Ποιά συμπεράσματα βγάζετε, μετά τὴ μελέτη αὐτῆς τῆς προοπτικῆς;

Στό ἐρώτημα: «Ἡ Ἐκκλησία πῶς θά εὐαισθητοποιήσῃ τὴν Κοινωνία;» ἀπαντάει:

«Μά, ὅταν ἐγὼ προτείνω καὶ προκαλῶ, ἕνας δέν θά ἔρθῃ νά ἀναπτύξουμε μιά συνεργασία; Θά οἷς πῶ κάτι πολὺ ἀπλό. Ἔχουμε τὴν Ἐκκλησιαστικὴ σχολή. Πρέπει οἱ ἱερεῖς, πού θά βγοῦν καὶ θά εἶναι οἱ ἱερεῖς τοῦ 21ου αἰῶνα, νά ἔχουν κάποιες προϋποθέσεις. Δηλαδή, δέν μπορεῖ νά τελειώνει ἕνας, ἕνα Ἐκκλησιαστικό Λύκειο, γιὰ νά γίνῃ κληρικός καὶ νά μὴν ξέρεῖ νά χειρίζεται ἡλεκτρονικό ὑπολογιστή. Δέν μπορεῖ ἕνας κληρικός νά ἔχει τελειώσει τό Λύκειο καὶ νά μὴν ξέρεῖ μιά ξένη γλῶσσα. Θά μοῦ πεῖτε, τί χρειάζεται ἡ ξένη γλῶσσα στήν Μεσοσηνία; Μά ἂν εἶναι δυνατόν! Σέ μιά πόλη μέ τέτοιο τουρισμό δέν θά πρέπει νά μπορούμε νά συνεννοηθοῦμε μέ ἕνα ἄλλο ἄνθρωπο; Μιλᾷ-

μ ε

γιὰ τόν παπὰ τοῦ 21ου αἰῶνα...».

Σᾶς ἱκανοποιεῖ αὐτὴ ἡ ἐκπαίδευση καὶ ἡ προετοιμασία τῶν νέων λειτουργῶν τοῦ Θυσιαστηρίου;

Στό ἐρώτημα: «μέ ποιούς τρόπους ἢ μέ ποιόν τρόπο ἡ Ἐκκλησία θά προσελκύσει τὰ νέα παιδιά;» ἀπαντάει:

«...Τό πῶς θά πλησιάσεις ἕνα νέο νά συζητήσεις, νομίζω, ὅταν σέ δεῖ, νά εἶσαι ἀπλὸς ἄνθρωπος καὶ νά μπορεῖς νά πίνεις καφέ μαζί του, δέν χρειάζεται νά βρεῖς ἄλλο τρόπο, νά ἐπικοινωνήσεις μαζί του».

Εἶδατε ἐφευρετικότητα; Μὲ ἕνα καφέ καὶ μέ μιά κουβέντα, οἱ νέοι μας θά πλημμυρίσουν τοὺς Ναοὺς μας.

Ἄν ὅλα αὐτὰ δέν εἶναι ἀστεῖα, εἶναι ἄσχετα μέ τὴν ἀποστολὴ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τρομακτικά ἐπικίνδυνα.

Δέ θά προχωρήσω στήν ἐμφάνιση καὶ ἄλλων ἀποσπασμάτων τῆς «ἱστορικῆς»(!!!) καί-θά μοῦ ἐπιτραπῇ νά τό προσθέσω-ἀσυνάρτητης συνέντευξης τοῦ κ. Χρυσόστομου.

Πρὸς ἀποφυγὴν, ὅμως, κάθε παρεξήγησης, ἀναγκάζομαι νά ἐπισυνάψω μιά παράκληση. Ζητῶ ἀπὸ τοὺς ἀναγνώστες μου, πού διάβασαν ὅσα μετέφερα ἐδῶ, νά μὴ χρεώσουν στή δική μου πένα τό βάνουσο στραγγαλισμό τῶν κανόνων τῆς γραμματικῆς καὶ τοῦ συντακτικοῦ. Κατὰ τὴ μεταφορὰ τους, ἡ δική μου πρόθεση καὶ ἐπιμέλεια ἦταν νά κάνω πιστὴ ἀντιγραφὴ. Καί, πιστεύω, πῶς ἀνταποκρίθηκα. Ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα, τὴν εὐθύνῃ, γιὰ τὰ λάθη ἢ γιὰ τίς ἀσυνταξίες τῆς συνέντευξης, θά τὴν καταλογίσετε στὸν Μητροπολίτη καὶ Καθηγητὴ τῆς Θεολογικῆς Σχο-

ΤΑ ΕΠΙΤΙΜΙΑ ΑΚΟΙΝΩΝΗΣΙΑΣ

ΚΑΙ Η ΘΛΙΒΕΡΗ ΚΑΤΑΛΗΞΗ ΤΟΥΣ

**Ο ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ
ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ**

Θά ἐπανεέλθουμε σέ ἓνα γνωστό θέμα, γιά τὸ ὁποῖο τόσα πολλὰ καὶ ἀπὸ πολλοὺς εἰπώθηκαν καὶ γράφτηκαν κατὰ τὸ παρελθὸν καὶ τὸ ὁποῖο, οἱ ἐξελίξεις τῶν γεγονότων, τὸ καθιστοῦν ἀνὰ πᾶσα στιγμή καὶ πάντοτε ἐπίκαιρο.

Εἶναι τὸ περιβόητο θέμα τῶν γνωστών στὸν ἐκκλησιαστικὸ χῶρο «Επιτιμίων Ἀκοινωνήσιας», τὰ ὁποῖα ἡ δι-οικουσα Ἐκκλησία ἐπέβαλε, μεσοῦσης τῆς περιόδου τοῦ 15αυγούστου, τὸ 1993 στοὺς τρεῖς ἀσυμβίβαστους ἀγωνιστὲς τῆς Ἐκκλησίας μας, τοὺς Μητροπολίτες Λαρίσης Θεολόγο, Θεσσαλιώτιδος Κωνσταντῖνο καὶ Ἀττι-

κῆς Νικόδημο.

Σταχυολογοῦμε, ὅλως ἐνδεικτικὰ καὶ ἐπιγραμματικά, μερικά ἀπὸ ἐκεῖνα, πὺν εἰπώθηκαν ἀπὸ Ἱεράρχες καὶ ἄλλους ἐκκλησιαστικοὺς παράγοντες γιά τὰ ἀνύπαρκτα, ἀνυπόστατα, ἀντικανονικά καί, μὲ μία λέξη, ἄθλια ἐπιτίμια. Ὁ Μητροπολίτης Λαγκαδᾶ δήλωσε σέ ἐπίσημη συνοδική συνεδρία, ὅτι ἐπιβλήθηκαν «διὰ βοῆς καὶ ἐλαφρᾶ τῇ καρδίᾳ». Ὁ Μητροπολίτης Μετεώρων στὸ ἴδιο ἐπίσημο ἐκκλησιαστικὸ ὄργανο, τόνισε ὅτι τὰ ἐπιτίμια ἐπιβλήθηκαν γιά μόνο τὸ λόγο νὰ ἀνακοπεῖ ἡ πορεία γιά τὴν ἀποκατάσταση τῶν ἐμπερίστατων Μητροπολιτῶν ἀπὸ τὸ Συμβούλιο τῆς Ἐπικρατείας. Ὁ πνευ-

λῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. Χρυσόστομο Σαββάτο.

Καί γιά νὰ σᾶς ἐρεθίσω περισσότερο καὶ νὰ σᾶς ὑποκινήσω νὰ προσέξετε τῇ φιλολογικῇ δομῇ τοῦ κειμένου τῆς πρωτότυπης συνέντευξης τοῦ κ. Χρυσόστομου, ἀντιγράφω (ὡς ἐπίλογο τῆς κριτικῆς μου) ἀκόμα ἓνα μαργαριτάρι του:

«Ὅταν ἐννοῶ κοινωνία, ἐννοῶ εἴτε τὸν ἄνθρωπο ὡς μονάδα, εἴτε τὸν ἄνθρωπο ὡς σύνολο».

Ἄν κάποιος ἀπὸ τοὺς ἀναγνώστες μου κατορθώσει νὰ ἐπλύσει τὸ γρίφο καὶ νὰ κατανοήσῃ πῶς ὁ Μητροπο-

λίτης Χρυσόστομος, ὅταν μιλάει γιά κοινωνία ἐννοεῖ «τόν ἄνθρωπο ὡς μονάδα» καί, παράλληλα, τόν «ἄνθρωπο ὡς σύνολο», θά τόν παρακαλέσω νὰ στείλῃ τῇ λύσει στίς ἐφημερίδες τῶν Καλαμῶν, γιά νὰ τῇ δημοσιεύσουν, πρὸς διαφώτιση τοῦ ἀπορημένου ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος καὶ στό Χριστόδουλο, γιά νὰ τοῦ ἀπονείμῃ τὸ ἀνώτατο παράσημο τῆς Ἐκκλησίας.

Κατὰ τὰ ἄλλα, ὁ Χριστόδουλος θριάμβευσε. Ἀνάδειξε τὴν ἀξιοκρατία. Δέν ἔχει σημασία, ἂν οἱ Καλαματιανοὶ διαφωνοῦν καὶ ὑποψιάζονται, ὅτι τοὺς κληρώθηκε ἡ ἀναξιοκρατία.

ματικός πατέρας του τωρινού Ἀρχιεπισκόπου, Μητροπολίτης Πειραιῶς Καλλίνικος, σὲ ἐπιστολὴ του στὸν τότε πρόεδρο τῆς Δημοκρατίας, τὰ χαρακτηριστήρισε ἀνυπόστατα καὶ ἀντικανονικά, μὴ προβλεπόμενα γιὰ Μητροπολίτη. Ὁ διαπρεπὴς ἀκαδημαϊκὸς δάσκαλος καὶ καθηγητὴς τοῦ Κανονικοῦ Δικαίου ἀείμνηστος Κ. Μουρατίδης, τὴν πρώτη ἡμέρα τῆς ἐπιβολῆς τους, τὰ ἀπέρριψε ὡς ἀνυπόστατα καὶ ἀντικανονικά μὴ παράγοντα κανένα ἐκκλησιαστικὸ ἀποτέλεσμα. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, τότε Μητροπολίτης Δημητριάδος, ὅχι μόνο τὰ καταψήφισε, ἀλλὰ μὲ πρόσθετη μεταγενέστερη δήλωσή του ἀπέδωσε τὴν πρωτοβουλία αὐτῶν τῶν ἐνεργειῶν σὲ πρόσωπα «κινούμενα ὑπόπτως στὸ ἐκκλησιαστικὸ παρασκήνιο»!

Παρά ταῦτα τὰ ἐπαίσχυντα αὐτὰ ἐπιτίμια ἐξακολούθησαν ὑφιστάμενα καὶ μετὰ τὴν ἀλλαγὴ ἡγεσίας στὴν ἐκκλησιαστικὴ διοίκηση. Καὶ ἐκεῖ πού ὁ νέος Ἀρχιεπίσκοπος ἀπέδιδε τότε αὐτὲς τὶς ἐνέργειες σὲ προϊόντα ὑόπτων προσώπων, ὅχι μόνο τὰ διατήρησε, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐπικύρωσε μὲ τὶς γνωστὲς μεθοδεύσεις του.

Ποιά ὅμως ἦταν ἡ ἐξέλιξη αὐτῶν τῶν θλιβερῶν ἐνεργειῶν τῆς διοικήσεως Ἐκκλησίας καὶ ποιά ἦταν ἡ ἀντιμετώπισή τους ἀπὸ τὸ ποίμνιο; Ὁ εὐσεβὴς λαός μας, ὅχι μόνο ἀντιπαρῆλθε μὲ περιφρόνηση καὶ ἀδιαφορία τὸ θέμα τῆς «ἀκοινωνησίας» τῶν τριῶν ἀγωνιστῶν Ἱεραρχῶν, ἀλλὰ αὐτὴ καθεαυτὴ ἡ τόσο ἀδίκη καὶ σκληρὴ μεταχείρισή τους ἐνίσχυσε ἔτι περαιτέρω τὸ σεβασμὸ καὶ τὴν ἐκτίμηση τοῦ πληρώματος στὰ πρόσωπα «τῶν ἐπι-

τιμηθέντων». Πλῆθος εὐσεβῶν Χριστιανῶν ἔσπευδε κοντὰ τους νὰ πάρει τὴν εὐλογία τους καὶ νὰ ἀκούσει τὸ μεστὸ πνευματικὸ τους λόγο. Καὶ τοὺς ἀκολουθοῦσε, ὅχι μόνο στὰ πνευματικά τους καταφύγια, ἀλλὰ καὶ σὲ κάθε ἄλλη παρουσία ἢ δραστηριότητά τους. Καὶ κοντὰ στὸν πιστὸ λαὸ καὶ Ἀρχιερεῖς καὶ ἄλλοι κληρικοί, οἱ ὁποῖοι ποτὲ «δὲν πῆραν στὰ σοβαρά» τὴν «ἀκοινωνησία» τῶν τριῶν ἐντιμῶν Ἀρχιερέων. Ἡ μόνη πού ἔμεινε «ἀκοινώνητη» ἦταν ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἡγεσία καὶ τὸ περιβάλλον τῆς.

Ἡ πλήρης διάσταση καὶ ἀποστροφή τοῦ ποιμνίου ἀπὸ τὰ τραγικὰ αὐτὰ ἐκκλησιαστικὰ ἀτοπήματα καταδείχθηκε περίτρανα τὸ πρῶτον κατὰ τὴν κοίμηση τοῦ μακαριστοῦ Μητροπολίτη Λαρίσης Θεολόγου, ὅταν τὰ πλήθη τῶν πιστῶν πού συνέρρευσαν στὴν πόλη τῆς Λάρισας γιὰ νὰ ἀποχαιρήσουν τὸ μακαριστὸ Γέροντα, ἀνέκραζαν θριαμβευτικὰ τὸ «Ἄγιος» καὶ «Ἄξιος»! Ὁ μακαριστὸς Θεολόγος, ὁ νεότερος αὐτὸς σύγχρονος ἅγιος, ἔφυγε ἀπὸ τὴν παρούσα ζωὴ μὲ πλήρη μὲν τὴ δικαίωσή του ἀπὸ τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, φέροντας ὅμως τὸ «Ἐπιτίμιο Ἀκοινωνησίας». Καὶ μόνο μετὰ μία διετία ἡ ἐκκλησιαστικὴ διοίκηση «γνοῦσα ἀπὸ τοῦ κεντυρίωνος ὅτι ἤδη τέθηκε», ἤρε τὸ ἄθλιο «Ἐπιτίμιο» καὶ πάλι διὰ βοῆς, χωρὶς καμμιά δικάσια καὶ χωρὶς καμμιά αἰτιολογία. Τὸ ὄνειδος καὶ ἡ ἐντροπὴ σὲ πρώτη γραμμῇ.

Ἀλλὰ ἡ ἴδια ἀπρέπεια διαπράχθηκε καὶ σὲ βάρος του προσφάτως κοιμηθέντος Μητροπολίτη Θεσσαλιώτιδος π. Κωνσταντίνου. Ἐδῶ ἡ Ἐκκλησία

πρόλαβε και ἤρε τὸ ἐπιτίμιο πρὸ τῆς κοίμησής του. Τὸ σκεπτικό, πὺ συνόδευσε τὴν ἄρση τῆς ἀκοινωνησίας γιὰ τὸν ἅγιο αὐτὸ ἐπίσκοπο, τὸν ἀνύστακτο καὶ ἀκούραστο σύγχρονο ἱεραπόστολο, προσῆψε πάλι καὶ ἐδῶ ὀνειδος καὶ ἐντροπὴ στοὺς παράγοντες τῆς ἐκκλησιαστικῆς διοικήσεως. Ἦρθη τὸ ἀντικανονικὸ καὶ ἀνυπόστατο ἐπιτίμιο «κατ' ἄκραν οἰκονομίαν, ἐπιείκειαν καὶ φιλαδελφίαν» καὶ ἐπειδὴ ὁ Μητροπολίτης περνάει τὶς τελευταῖες ἡμέρες τῆς ἐπίγειας ζωῆς του!! Προφανῶς εἶχαν προβλέψει τὰ ὅσα ἐπρόκειτο νὰ ἀκολουθήσουν ἀπὸ τὰ πλήθη τῶν πιστῶν, πὺ θὰ συνέρρεαν κατὰ τὴν ἐξόδιο ἀκολουθία τοῦ ἁγίου Γέροντα καὶ γιὰ νὰ μὴν εὕρεθουν οἱ ἴδιοι πρὸ τραγικῶν ἀδιεξόδων ἢ «τὴν ἀνάγκην φιλοτιμίαν ποιούμενοι», πρόλαβαν καὶ ἔσπευσαν νὰ ἄρουν «κατ' ἄκραν οἰκονομίαν καὶ ἐπιείκειαν!» τὸ ἐπιτίμιο τοῦ Δεσπότη, καὶ μόνο γιὰ αὐτόν. Ἀλλὰ ἡ δικαίωση καὶ ἡ πλήρης ἐκκλησιαστικὴ ἀποκατάσταση τοῦ σεβάσμιου Ἱεράρχη δὲν ἦλθε μὲ τὴ σκόπιμη ἄρση τοῦ ἐπιτιμίου. Ἐπιβεβαιώθηκε καὶ σφραγίσθηκε ἀπὸ τὰ πλήθη τῶν πιστῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας, τὰ ὅποια ἔσπευσαν ἀπὸ πολλὰ μέρη τῆς πατρίδας μας, ἀπὸ τὸν κόσμο τῆς δρώσης ἱεραποστολῆς καὶ ἀπὸ τὰ ὀρφανὰ παιδιὰ τῆς Ἀφρικῆς, πὺ ἦλθαν καὶ πλησίασαν τὴ σορὸ του, νὰ ἀσπασθοῦν γιὰ τελευταία φορὰ τὴν τίμια χεῖρα του καὶ νὰ λάβουν τὴν εὐλογία του καὶ τὰ ὅποια θριαμβευτικὰ ἀνέκραζαν καὶ ἐδῶ, ὅπως καὶ τότε γιὰ τὸν ἅγιο Λαρίσης, τὸ «Ἅγιος» καὶ «Ἀξιος».

Ἡ παράθεση τῶν παραπάνω γε-

γονότων ἀποδεικνύει ἀναντίρρητα καὶ ἀναμφίβολα, ὅτι τὸ εὐσεβὲς ποῖμνιο, ὁ πιστὸς λαός, αὐτὸ τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή καταδίκασε καὶ δὲ συμπορεύθηκε μὲ αὐτὰ τὰ παράδοξα φαινόμενα τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας καὶ οὐδέποτε ἀναγνώρισε τὴν ἀνυπόστατη «ἀκοινωνησία» τῶν ἐπὶ τριάντα καὶ πλέον χρόνια διωκόμενων Ἀρχιερέων.

Ἡ διοικοῦσα Ἐκκλησία ἃς λάβει σοβαρὰ ὑπόψη τῆς «τὸν σεισμόν καὶ τὰ γενόμενα» ἀπὸ τὰ ὅσα δυναμικὰ ἐκτυλίχθηκαν μὲ τὶς αὐθόρμητες καὶ πηγαῖες συμμετοχὰς καὶ ἐκδηλώσεις τοῦ ποιμνίου εἰδικὰ κατὰ τὴν ἐξοδο ἀπὸ τὴν παρούσα ζωὴ τῶν δυὸ ἐπιτιμηθέντων μὲ «ἀκοινωνησία» Ἱεραρχῶν, τοῦ μακαριστοῦ Λαρίσης Θεολόγου καὶ τοῦ μακαριστοῦ Θεσσαλιώτιδος Κωνσταντίνου καὶ ἃς συνετισθεῖ.

ὁ Σχολιαστὴς

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

Δεκαπενθήμερο Δελτίο

Ἐκκλησιαστικῆς Ἐνημέρωσης

Κωδικός 2360

Ἰδιοκτήτης - Ἐκδότης

ὁ Μητροπολίτης

Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος

ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ

Διεύθυνση

19011 Αὐλῶν Ἀττικῆς

Τυπογραφεῖο Κωνσταντίνου Σανιδᾶ

Ἰωαννίνων 6, Μοσχάτο

ISSN 1790-482X